

Pa smo polni energije spet nazaj! Veseli smo učencev, ki so se nam pridružili pri spletnemu časopisu. Čeprav se je šolsko leto šele pričelo, se je pri nas veliko dogajalo. Sončne septembrske dni je naša šola izkoristila za prvi športni dan, nekateri razredi pa so že imeli dneve dejavnosti. Obkljukali smo eno delovno soboto, naši fantje pa so se udeležili kiparske kolonije v Gornjem Gradu. Konec meseca nas je obiskal pisatelj, komik in prevajalec Boštjan Gorenc – Pižama, ki nam je slovensko književnost predstavil v drugačni luči in nas pri tem nasmejal do solz. Da pa gre že zares, smo ugotovili po prvih ocenah in šolskemu tekmovanju iz logike.

Vsem želim uspešno novo šolsko leto!

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

PREVERJANJE PLAVALNIH SPOSOBNOSTI

V sredo, 12. septembra, smo imeli šestošolci preizkus plavalnih sposobnosti. Učenci 6. a-razreda smo bili ob novici, da gremo plavat, zelo veseli. Po drugi šolski uri smo se odpravili na velenjski bazen. Ob prihodu na bazen smo postali nestrpni in smo komaj čakali na skok v vodo. Seveda smo najprej prisluhnili učiteljičinim navodilom. Za ogrevanje smo preplavali štiri dolžine bazena. Potem so preverili naše plavalne sposobnosti. Vsi smo se dobro odrezali. Nato smo imeli malo prostega časa. Igrali smo se petelinčke in velikokrat padli v vodo. Vsi smo bili mnenja, da bi lahko preizkus plavanja še kdaj ponovili.

Tjaša Veber, 6. a

Nekateri učenci 6. b-razreda so bili ob novici, da gremo v Velenje na preizkus plavalnih sposobnosti, veseli, drugi pa ne. Ko smo se ogrevali, ni bilo ravno prijetno, saj nas je bilo veliko in je zato nastala gneča. Potem smo odplavali še vsak zase.

Nato pa so nas razdelili v dve skupini. V prvi smo plavali deset minut, drugi pa so ponavljali, kako se plava mrtvak. Po tem delu pa smo se lahko odločili, ali še naprej plavamo v večjem bazenu ali pa gremo v manjšega. Večina se nas je odločila za manjši bazen, saj smo se tam zabavali. Po koncu smo se vsi počutili odlično, saj smo se imeli super.

Lina Ujčič Vrhovnik, 6. b

LOŃČARSTVO IN GOZDNI ORGANIZMI - GLIVE

V ponedeljek, 17. 9. 2018, smo sedmošolci imeli naravoslovni dan z naslovom Lončarstvo in gozdni organizmi - glive. Obiskali smo kraj Kokarje, kjer smo izvedeli vse o njihovi tradiciji lončarstva.

V Športno-rekreativnem centru Laze so nam prijazne gospe predstavile lončarstvo, ki je obrt izdelovanje izdelkov iz gline. Lahko se izdelujejo ročno ali na lončarskem vretenu, ko se izdelki posušijo, pa jih žgejo v pečeh. Tradicija lončarstva v Kokarjah obstaja že od leta 1340. Takrat sta bila v zapisih gornjegrajske gospode omenjena lončarje Mihael in Konrad. Z lončarstvom se je ukvarjalo veliko družin. Kokarski lončarji so izdelovali črno lončeno posodo, najbolj znamenita pa je bila posoda za peko klobas, imenovana kokarski klobuk. Ko se je povečala izdelava kovinskih izdelkov, se je zanimanje za lončene izdelke zmanjšalo. Leta 1931 je ta obrt v Kokarjah dokončno izumrla. Z zanimanjem smo opazovali gospo Štiglic, ki nam je pokazala izdelavo lončene posode na vretenu. Seveda pa smo se tudi sami preizkusili v izdelavi lončevine.

Po malici pa smo se, opremljeni s košarami, odpravili v gozd nabirat gobe. Gob je bilo veliko, a le redke so bile užitne. Učitelj Blaž Podrižnik nam je razdelil knjižice, s katerimi smo si pomagali poimenovati nabrane gobe. Našli smo kar nekaj vražjih gobanov, zelenih mušnic, slanikovih golobic, užitno sirovko in druge. Naravoslovni dan smo zaključili s pohodom do naše šole.

Kljub temu da smo domov prinesli prazne košare, smo se zabavali, uživali na svežem zraku, poleg tega pa smo izvedeli veliko o lončarstvu.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

1. ŠPORTNI DAN - POHOD

V petek, 28. 9. 2018, smo imeli učenci predmetne stopnje pohod. Učenci šestih razredov so se odpravili v Šmihel, sedmošolci smo imeli pohod na Dobrovlje do cerkve svetega Urbana, osmošolci so odšli na Menino planino, učenci devetih razredov pa so si lahko izbrali pohod do Radegunde ali na Golte.

V mrzlem jutru smo se vsi učenci najprej zbrali pred šolo, pomalicali, nato pa smo se odpravili vsak v svojo smer. Sedmošolci smo se najprej sprehodili ob Savinji do Nazarij, ki so bile naše izhodišče za pohod do cerkve svetega Urbana na Dobrovljah. Dobrovlje so prostrana planota, ki se razprostira vzhodno od Menine planine. Pot nas je vodila čez gozdove, naše zanimanje pa so pritegnile stare zapuščene kmetije, ki so imele prav poseben čar. Čez kakšno uro in pol prijetne hoje smo že bili na cilju. Na stopnicah pred cerkvico smo pomalicali in si nato ogledali zunanost cerkve. Želeli smo si ogledati tudi, kaj se skriva za velikimi vrati, a so bila na žalost zaklenjena.

Sedmošolci pri cerkvi svetega Urbana na Dobrovljah

Kmalu je bil čas, da se vrnemo domov. Odšli smo do Ojstre peči, od koder je bil prekrasen razgled, in se nato spustili do Lok pri Mozirju. Pohod smo zaključili, kjer smo ga pričeli, pri šoli.

Na Dobrovljah smo preživelih prekrasen sončen dan in zagotovo se tja še vrnemo.

Osmošolci na Menini

Lahkih nog po Menini

Zala Paulina Brišnik, 7. a

JEZIK NAS BOGATI – KULTURNI DAN

V sredo, 26. 9. 2018, smo imeli učenci šestih razredov kulturni dan. Ta dan namreč obeležujemo svetovni dan jezikov.

Skozi celotno dopoldne se je zvrstilo kar pet različnih aktivnosti, pri katerih smo lahko sodelovali in spoznavali bogastvo jezika oziroma jezikov.

Prvo uro smo posvetili švedščini. Zelo zanimivo je bilo izvedeti kaj novega o njihovi kulturi. Za piko na i pa smo se do konca ure naučili še nekaj osnovnih besed in stavkov v švedskem jeziku.

Drugo uro je na svoj račun prišla francoščina. Tudi pri učenju tega jezika smo se naučili kar nekaj francoskih besed. Na koncu smo se naučili tudi pesmice v francoščini.

Po malici smo odšli v športno dvorano, kjer nas je čakal poseben gost. To ni bil nihče drug kot Boštjan Gorenc Pižama. Spodbudil nas je k branju knjig in opravljanju bralne značke. Povedal pa nam je tudi nekaj o sebi in svojem poklicu.

Po odlični predstavi smo se posvetili stalnim besednim zvezam, ki bogatijo naš jezik. Iskali smo jim pravi pomen in nekatere tudi narisali.

Zadnjo uro pa smo se pogovarjali o našem največjem pisatelju – Ivanu Cankarju. Letos mineva sto let od njegove smrti, zato je prav, da se spomnimo nanj in njegovih del. Prisluhnilni smo črtici Skodelica kave in skodelice kave narisali tudi sami.

Zanimiv dan je bil, zato je čas hitro mineval.

Ajda Oblak, 6. a

BOŠTJAN GORENC – PIŽAMA

Mnenja devetošolcev o srečanju z ustvarjalcem Boštjanom Gorencem - Pižamo

Špela Irman: *Današnja predstavitev je bila zelo zanimiva. Všeč mi je, da so bile vključene šale. Čeprav vsega nisem razumela zaradi nerazločnega govorjenja - morda je bilo krivo ozvočenje - sem razumela bistvo. Zelo pa me je spodbudil k branju knjige Krive so zvezde. Pižama je bil zelo zanimiv in nas je znal dobro nasmejati ne samo z besedami, temveč tudi s samo predstavitvijo na platnu.*

Miha Kranjc: *Pižama je res "faca". Posebej me je presenetilo, da prevaja knjige, saj sem mislil, da je samo komik. Imel je res dobre šale. Še posebej dobra je bila primerjava med Zahovičem in Prešernom. Zabavne pa so bile tudi pesmice, ki jih je povedal. Upam, da bom šel še na kakšne druge predstavitve, saj ga je res prijetno poslušati.*

Lenka Čopar: *Nastop Boštjana Gorencja je bil zelo zanimiv in zabaven, saj je vsako stvar, še posebej pesnike, predstavil na drugačen način, kot bi človek pričakoval. Bil je zelo zabaven, kar sem nekako pričakovala po njegovih knjigah, ki sem jih prebrala, in tudi po njegovem vzdevku - Pižama. Najbolj sem se smejala, ko je razlagal, kaj je nauk pravljic Muca copatarica in Zvezdica zaspanke, saj si teh zgodb nikoli nisem razlagala na tak način kot on.*

Ana Petek: *Predstavitev za začetek bralne značke se mi je zdela zabavna. Boštjan Gorenc Pižama je popestril eno uro s šalami, ki so mi bile dokaj smešne. Dobro je*

recitiral besedila in se vživel v vlogo. Bralno značko bom naredila tudi letos in poskusila bom prebrati tudi knjige, ki jih je priporočal. Upam, da bom še kdaj prisotna na kakšni njegovi predstavitvi, saj mi smeh vsake toliko časa ne bi škodil.

Špela Brezovnik: *Nastop Boštjana Gorenca Pižame je bil zelo zanimiv, saj je Boštjan zelo zabaven. Na zanimiv način nam je povedal, kaj počne. Povedal nam je tudi, zakaj se ga je prijel vzdevek Pižama. Pri tem je bil zelo zabaven in humorističen. Najbolj všeč pa mi je bilo, ko je recitiral prvo slovensko pesem. Prav tako mi je bilo všeč, ko smo iz smeškov ugotavljali naslove knjig. Navdušil me je, da letos preberem več knjig, tudi knjigo, ki jo je prevedel on: Krive so zvezde.*

Kaja Firm: *Zdaj o branju malce drugače in bolj pozitivno razmišljam. Všeč mi je bilo, ker je Boštjan G. P. pripovedoval zelo doživeto, a vseeno popolnoma sproščeno, kot da bi se le pogovarjal z nami. Zelo zanimivo in duhovito prikazuje in povezuje dogodke iz zgodovine z današnjimi navadami in sporočili. Zelo zanimivo je bilo gledati, npr. kako bi France Prešeren uporabljal SMS sporočila ali pa socialna omrežja. Ves čas sem se zabavala, saj so njegov "govor" ves čas spremljale šale. Dal mi je tudi nekaj idej za knjige, ki jih bom prebrala za bralno značko.*

Matija Prodnik: *Pižama je res "faca". Posebej so me presenetili ter navdušili njegovi stripi in šale o Prešernu. Izvedel pa sem tudi, da prevaja knjige in da za eno potrebuje približno en teden, kar me je impresioniralo.*

Lea Rajh: *Danes je našo šolo obiskal znan 'stand up' komik Boštjan Gorenc Pižama. Njegov nastop je na trenutke zanimiv in smešen, saj nam je predstavil stvari na smešen način. Bila sem tudi presenečena, ko je povedal, da je on prevedel knjigo Krive so zvezde, saj sem to knjigo brala in gledala film.*

Liza Ledinek: *Danes, ko je Pižama začel predstavitev, se mi je zdelo malo dolgočasno, a ko je začel pripovedovati o književnosti in povedal nekaj šal o slovenskih pesnikih, sem se začela smejati. Smejanju ni bilo konca. Še posebej zabavno je bilo, ko je v šale vpeljal sebe in svoje izkušnje. Ko pa je govoril o knjigah, mi je bilo njegovo mnenje res všeč in me je še bolj navdihnilo k branju knjig, ki jih je predstavil, saj so čustvene in govorijo o najstniških problemih. Najbolj všeč mi je bilo, da je začetek bralne značke predstavil komik in me zelo nasmejal.*

Mnenja zbrala Ana Petek, 9. a

KIPARSKA KOLONIJA

V četrtek, 27. septembra, je bila v Gornjem Gradu kiparska kolonija, ki smo se je udeležili tudi trije učenci naše šole. Učiteljica Tanja Pogorevc Novak je s sabo v Gornji Grad odpeljala Nala Pozniča, Valentina Gostečnika in mene, Jana Vrabiča.

Že nekaj dni prej smo izvedeli, da bomo na kiparski delavnici ustvarjali iz lesa, in sicer stole. Vsi trije udeleženci smo se dobro pripravili in »opremili« za delavnico. S sabo smo nesli vsak svojo škatlo z orodjem. V škatli se je skrivalo vse, od žebeljev, kladiva, do vrtnega stroja. Nestrpno smo pričakovali začetek dela.

Učiteljica nam je pustila prosto pot pri ustvarjanju in veseli smo bili, da nam tako zaupa. Če smo bili med samim delom v dvomih, pa nam je pomagala z nasveti. Bili smo res dober trio! Naš končni izdelek nas je presenetil, saj je bil stol, ki smo ga naredili, tako stabilen, da je zdržal tudi težo vsakega od nas. Pohvalila nas je tudi učiteljica Tanja. Naš izdelek trenutno krasi hodnik OŠ Frana Kocbeka Gornji Grad, kasneje pa upamo, da ga bomo dobili in ga postavili na vidno mesto naše šole.

Jan Vrabič, 7. a

Uspešni na tekmovanjih

PLAVALNA DOGODIVŠČINA V KRAKOWU

Pozdravljeni, bralci spletnega časopisa. Sem Gašper Glušič in povedal vam bom nekaj o sebi in moji plavalni dogodivščini v Krakowu na Poljskem.

Že tretje leto treniram plavanje v plavalnem klubu Velenje v skupini Delfinčki. Prvič sem na tekmi zaplaval v Zagrebu, kjer so me klasificirali v kategorijo S6, glede na mojo stopnjo invalidnosti. Do sedaj sem bil že na veliko tekmah in dosegel lepe rezultate.

Nazadnje sem tekmoval v Krakowu. Tja smo se odpravili v petek, 21. 9., ob treh zjutraj. Enajst ur vožnje je kar hitro minilo in prispeli smo. Nastanili smo se v sobe, odšli na večerjo, si malo odpočili in že je bil čas za trening. Bilo mi je všeč. Malo drugače in bolj zanimivo, kajti bil sem kar daleč od doma. Po treningu smo kmalu odšli spat in kot bi mignil je bila tu težko pričakovana sobota. Spočiti in malo na trnih smo se po zajtrku odpravili na bazen. Tekma se je začela z govori, ki jih nismo dobro razumeli, a vzdušje je bilo neverjetno. Na tekmo se je udeležilo sedem držav: Poljska, Danska, Irska, Velika Britanija, Malta, Hrvaška in Slovenija.

Najprej sem plaval 50 m prosto. Uspelo se mi je uvrstiti v finale in zmagati. Delfinčki smo sodelovali tudi v dveh štafetnih tekmah. Na 4 x 25 m smo dosegli drugo mesto in na 4 x 50 m prav tako. Ekipno pa smo pristali na tretjem mestu, za Dansko in Poljsko. Zvečer so nam pripravili slavnostno podelitev in večerjo. Imeli smo se super in dan je hitro minil.

V nedeljo pa smo šli še malo spoznat mesto Krakow in si ogledat muzej, ki prikazuje Krakow v času nemške okupacije. Nato smo se odpravili domov in v zgodnjih jutranjih urah prispeli nazaj v Velenje.

Gašper Glušič, 6. a

Potujemo in raziskujemo

PRAVLJIČNI GRADOVI BAVARSKEGA KRALJA

Že dolgo sem si želel obiskati Nemčijo, predvsem deželo Bavarsko. Njeni pravljичni gradovi so me navduševali in vabili že vse od takrat, ko mi je mami prvič povedala zanje. In to poletje mi je mami to željo izpolnila. Kar z avtom sva se za nekaj dni odpravila na izlet po južni Nemčiji.

Najprej nama je vse pokvarilo letošnje muhasto vreme, zato sva morala izlet prestaviti.

Po nekaj dneh je vremenska napoved pokazala, da bo naslednjih nekaj dni na Bavarskem sončnih. Nič nisva čakala, že naslednji dan sva se z avtomobilom vozila proti Nemčiji. Prvič sva se ustavila že malo čez mejo, na Gosposvetskem polju, pri Vojvodskem prestolu. Od tam sva nadaljevala proti Salzburgu, kjer sva zaradi dodatnih pregledov na nemški meji, obstala v koloni avtomobilov.

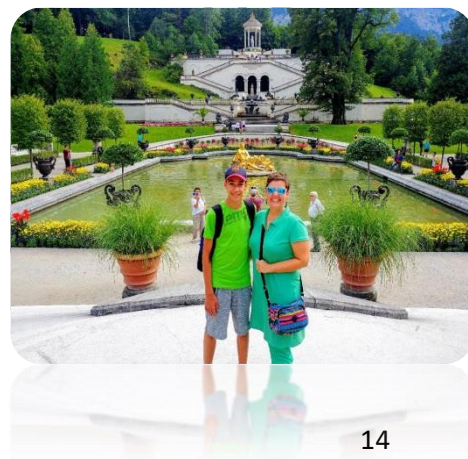
Ta dan sva prišla do kampa ob Kimskem jezeru, največjem bavarskem jezeru. Oba sva bila zelo utrujena, zato sva spala kar v avtu, kjer sva si uredila posteljo.

Naslednji dan sva začela s plovbo na Moški otok. Jezero je bilo polno jadrnic in majhnih ter velikih čolnov. Na tem otoku stoji sicer nedokončana kraljeva palača - **Herrenchiemsee**. Kralj Ludvik Bavarski je oboževal francoske kralje, še posebej Sončnega kralja, in zato se je odločil, da bo postavil kopijo njegovega Versaillesa na Bavarskem. A zgradili so le osrednji del, potem pa je zmanjkalo denarja. Pred gradom stojijo mogočne fontane, ki uprizarjajo bogove in lepo urejen

francoski vrt.

Okoli poldneva sva komaj ujela eno izmed ladjic in se tako vrnila do avtomobila ter se odpeljala proti naslednjemu izmed gradov - **Linderhofu**. Ta je sicer najmanjši od vseh bavarskih gradov, zato pa je toliko lepši. Pred njim stoji, sredi bazena, pozlačen vodomet, ki brizga više od samega

gradu, na hribu nad njim pa je lep paviljon. Grad nima ravno veliko sob, ampak so vse obdane z 20–24 karatnim zlatom ter porcelanom in kristali. V njih je ogromno zrcal, imele pa so tudi veliko sveč, saj takrat še niso poznali elektrike. To pa je bil edini grad na katerem je Ludvik Bavarski res živel, saj so druge »končali« šele po njegovi smrti. Tisti dan pa sva prenočila v kampu, nedaleč od tega gradu, v prelepi vasi Oberammergau. Še preden pa se je povsem stemnilo, sva se pomerila še v minigolfu.

Naslednje jutro sva zgodaj vstala. Na nebu ni bilo niti oblačka. Pookusnem zajtrku je najprej sledil sprehod po vasi. Vse hiše so imele čudovito poslikane fasade. Na eni sva našla celo prizore iz zgodbe o Rdeči kapici.

Nato pa sva se zapeljala še k tretjemu bavarskemu gradu, **Neuschwansteinu**, ki je največji izmed vseh bavarskih gradov in tudi moj najljubši. Saj tudi zglada najbolj pravljichen. Je najvišji, najmogočnejši, poln stolpičev. Pravijo, da je to grad same Trnuljčice. Leži na hribu, pod gorami, ujet med krošnje dreves,

zato je njegov zunanji videz še toliko lepši. Meni je bil najbolj všeč pogled nanj z visečega Marijinega mostu, kakšnih 15 minut hoje vstran. S te posebne razgledne točke ga lahko lepo ujameš v svoj objektiv. Piknik kosilo sva imela kar ob bližnjem jezeru, kjer sem opazil veliko labodjo družino.

Najino potovanje sva nadaljevala po nemški alpski cesti mimo najvišjega nemškega vrha, 2962 metrov visokega Zugspitza, do športnega središča Garmisch-Partenkirchena. Tam sva si pogledala še skakalnice, ene izmed postaj novoletne skakalne turneje. Potem pa je bilo potrebno poiskati kamp. Jaz sem skuhal večerjo. V soju svetilk sva napisala razglednice in res hitro zaspala.

Umivanje, zajtrk, pakiranje in že sva se vozila proti bavarski prestolnici München. Najprej sva obiskala Allianz areno, enega največjih stadionov v Nemčiji, dom nogometnega kluba Bayern, ki sprejme skoraj 80.000 gledalcev. To je prvi stadion, ki je ponoči v celoti osvetljen in celo spreminja barvo, saj so ga obložili s plastičnimi panelami, pod katerimi so posebne led lučke.

To pa še zdavnaj ni bilo vse. Nato sva se povzpela na olimpijski stolp, s katerega se je videl celoten München s širšo okolico.

Najina zadnja postaja ta dan pa je bil največji muzej v mestu in eden največjih tehničnih muzejev na svetu, v katerem sem zelo užival, saj me takšne stvari zelo zanimajo. Že pri sprehodu skozi zadnjo dvorano, kakšno minuto pred zaprtjem, pa sem slišal glasno grmenje. Komaj sva pritekla do avtomobila, ko se je že ulilo kot iz škafo. Takrat je padla odločitev, da se vračava domov, saj je vremenska napoved pokazala, da bo še nekaj naslednjih dni deževno po vsej Nemčiji.

Med vožnjo domov sva se imela super: poslušala sva glasbo, prepevala, se smejala, ugotavljala, kaj nama je bilo na potepu najbolj všeč in že delala plane za naslednjič. Z enim samim postankom sva se pripeljala do Mozirja v dobrih petih urah. Ko pa sva doma pogledala na števec, sva ugotovila, da sva v le štirih dneh naredila kar 1500 km. Ampak najpomembnejše je to, da sva na potovanju po poti Ludvika Bavarskega oba zelo uživala. Res je bilo enkratno.

Ali Ernecl, 7. a

10 DEJSTEV O KRALJU LUDVIKU BAVARSKEM:

1. Ludvik II. se je rodil 1845 leta, v gradu Nymphenburg, pri Munchnu.
2. Bil je član dinastije Wittelsbach (cesarica Sissi je bila njegova sestrična).
3. Pri 18-ih letih je postal bavarski kralj.
4. Zapletel se je v vojno s Prusi in bil poražen.
5. Z velikimi stroški je dal zgraditi 3 pravljичne gradove.
6. Kralja je navdihoval Ludvik XIV., francoski Sončni kralj, sanjaril je o absolutistični vladavini.
7. Denarno je pomagal skladatelju Richardu Wagnerju, čigar opere so burile njegovo domišljijo.
8. Nikoli se ni poročil in ni imel otrok.
9. Razglasili so ga za norega in mu 3 dni pred smrtjo odvzeli pravico do vladanja.
10. Še danes ne vemo, a je bila njegova smrt leta 1886 nesreča ali umor (utonil je).

Domišljija ne pozna meja

MOJA PUSTOLOVŠČINA V KAMENI DOBI

Prebudila sem se v lep sončen dan, a noč za nami je bila nemirna. Rjovenje sabljevobega tigra nam je kratilo naš spanec. Vsako noč se rjovenje sliši bližje našega tabora. Očitno se ognja ne boji več.

Vodje so se odločile. Namesto da mi postanemo njegov plen, bo on kmalu naša hrana. Razen petih najboljših ribičev, ki bodo poskrbeli za hrano tega dne, so se možje lotili kopanja jarka na nezaščitenem območju ob taboru, vanj bodo položili priostrene kole ter jamo prekrili z listjem in vejami. Upamo, da se bo tiger to noč že ujel v našo past. Mama in druge ženske so odšle nabirat sadeže, jagodičevje in koreninice, da bo naša hrana pestrejša. Moje sovrstnice in jaz smo ostale v taboru, pazile bomo manjše otroke, naša najpomembnejša naloga pa bo ohraniti ogenj. Mama nam je še enkrat zabičala, kako življenjsko pomemben je za nas ogenj. Daje nam toploto, svetlobo ob večerih, varnost pred divjimi živalmi in tudi naša hrana je z njegovo pomočjo veliko bolj okusna. Ko smo sedele ob ognju, smo si z izdelovanjem piščali iz starih živalskih kosti krajšale čas. Ko so se naše mame vrnile domov, sem pomagala pri obdelavi mamutove kože, ki so ga možje ujeli že nekaj časa nazaj. Pri delu sva uporabili pestnjak. To kožo bomo uporabili pri izdelavi šotorja. Ribiči so se vrnili z ribolova. Niso bili ravno zadovoljni, ulov ni bil dober. A k sreči je moj mlajši bratec s sulico, izdelano iz pestnjaka in palice, ujel divjega zajca.

Danes k počitku ne bomo legli lačni pa tudi noč bo bolj mirna, saj je našim možem s pestnjaki, kamni in golimi rokami uspelo izkopati jarek, ki nas ne bo ščitil le pred sabljevobim tigrom, temveč tudi pred drugimi zvermi.

Zala Paulina Brišnik, 7. a

KAKO SEM ŽIVEL V KAMENI DOBI?

Zbudil sem se zgodaj zjutraj na tleh v jami. Zunaj se je začelo jasni. Z brati smo se odpravili na lov. Bili smo še zelo zaspani, a naš oče je v bližini opazil skupino mamutov. Vzeli smo orožje in se še v jutranji rosi odpravili na lov.

Uspelo se nam je prikrasti za skupino mamutov in jih napasti. Ujeli smo samo enega, saj so drugi, ko so nas videli in slišali, takoj zbežali. Z ulovljenim plenom smo odšli nazaj proti jami. Mamutu smo slekli kožo in ga spekli na ognju. Na ogenj so v jami ves čas pazile naše mame. Meso smo pojedli, kožo pa dali sušit za oblačila. Ko sem čistil svojo sulico, sem ugotovil, da se mi je obrabila, ko sem z njo zabodel mamuta.

Odločil sem se, da grem v okolico jame poiskat kamen, ki bo zamenjal obrabljenega na sulici.

Nedaleč stran sem našel zapuščeno jamo. Odšel sem pogledat, če bom v njej našel kakšen kamen, ki bi mi ustrezal. Nisem ga dolgo iskal, ko sem spoznal, da si jamo delim s sabljevobim tigrom. Zgrozil sem se. Na srečo mi je uspelo s kamnom zbežati pred njim, saj ne vem, kaj bi se zgodilo z mano, če bi v tisti jami ostal še malo dlje. Tako sem srečen in v enem kosu odšel nazaj proti naši jami. Po poti sem našel še palico za sulico. Začelo se je že mračiti, zato sem pohitel. Do jame mi je uspelo priti še po svetlem.

Ob ognju smo se zbrali vsi iz jame. Nekaj časa smo sedeli okoli njega in se greli. Ko je ta ugasnil, smo se odpravili nazaj v jamo in zaspali.

Mark Iršič, 7. B

ŽIVLJENJE V KAMENI DOBI

Moj oče je bil strastni lovec, moja mama pa strastna nabiralka. Mama me je v vasi pazila, dokler me oče ni vprašal, če bi šel z njimi na lov. Seveda sem takoj odgovoril, da se bom lova z veseljem udeležil.

Naredil sem si pestnjak tako, da se vzel dva kamna in začel z enim tolči po drugem, da je nastala špica. Nato sem odšel iskat palico, da bi svoj pestnjak nadgradil v sulico. »Našel sem jo!« sem zaklical, a se nisem zavedal, da je v bližini sabljevobi tiger. Napadel me je in začel sem bežati. Sabljevobi tiger me je spremljal vse do vasi. Imel sem srečo, saj moški še niso šli na vsakodnevni lov. Moški so sabljevobega tigra ubili. A ker mesa ni bilo dovolj, je oče rekel, da se lahko lova še vedno udeležim. Seveda sem se ga udeležil in v vas smo prinesli še enega sabljevobega tigra. Deklice so iz njegovih zob naredile ogrlico, ženske pa so nam pripravile okusno večerjo. In od tedaj naprej lovim z očetom.

Sašo Tamše, 7. b